

ЛЕДА МИЛЕВА ОТКРАДНАТА УСМИВКА

chitanka.info

*На Ли Гуан Ян, младия герой на свободен
Виетнам.*

*Ти скачаш нависоко, Ли Гуан Ян,
ти правиш чудни фигурки от глина.
Видях как сръчно биеш барабан
пред пионерската дружина.*

*Видях как дълго плуваш из морето сам,
с другари срещнах те на кея,
видях как тичаш, мургав син на Виетнам,
но никога не те видях да се засмееш...*

*Трептят вълните в розови лъчи,
денят отмина, иде тиха вечер.*

Защо са тъжни твоите очи
и гледат сякаш много надалече?

Ела при мене, Ли Гуан Ян, седни
и говори като с другар. Не, като с майка даже.
Тук няма никой. Само морските вълни
и аз ще чуем. Искаш ли да ми разкажеш?

... Бамбуковата къщица била
край село, под зелен чадър от клони.
Наоколо — оризови поля
и кичур палми, кацнали на склона.

Момчетата играели до мрак
под тези палми къдрокоси
и до върха катерели се чак
с крачета боси.

По обед към прохладната река
политали децата с весел крясък —
да хващат рибки сребърни с ръка,
да плуват, да играят с пясък.

Веднъж, когато потен и засмян,
се върнал в къщицата от бамбук край село,
намерил майка си на прага Ли Гуан Ян,
замислено глава навела.

Мълчала тя. Синът отгатнал сам —
баща му вече тръгнал е да брани
полята, свободата, Виетнам.
Баща му е в горите партизанин.

И в този миг момчето изведнъж
порасло сякаш с няколко години,
че трябвало от утре като мъж
да работи по ниви и градини.

Трудът не плашел Ли Гуан Ян — о, не, —
садял той стръкчетата на ориза
и нищо, че водата стигала до колене
и лепнела закърпената риза.

А как бил горд, че него с важна вест
изпратили веднъж при партизаните,
макар че тигри дебнели в тропическия лес
и мъчно се вървяло през лианите.

За първи път заплакал Ли Гуан Ян,
когато бръмнал самолет отгоре
и като страшен летен ураган
бамбуковата къщица съборил.

Ех, къщицата! Простичка и ниска,
покрита с палмови листа и слама,
за детското сърце била тя близка
тъй както „ма“, което значи „мама“.

Но къщицата станала на пепел...
Когато се изгубил самолета,
той сякаш бил откраднал и отнесъл
безгрижната усмивка на момчето.

След самолета като скакалци
войници налетели в село.
Сърдити, нежелани чужденци
и босичкия Ли Гуан Ян повели.

— Къде са партизаните, кажи! —
гърмял гласът на френския полковник. —
Аз не понасям сълзи и лъжи!
За истината — ще ти дам часовник.

Мълчало вьетнамското дете

пред страшните очи на чужденците,
мълчало и когато с пръчки те
го били по петите.

Мълчало пред насочения пистолет,
под палката от гума,
стояло гладно дни наред,
но не продумало ни дума.

А как болели изранените крака
и най-подир се подкосили.
Ръцете се отпуснали така,
като че няма никога да имат сила.

Но биело доброто сърчице:
„Нали ти вече си голям?
Мълчи! И скрий разплаканото си лице,
мисли за Виетнам!“

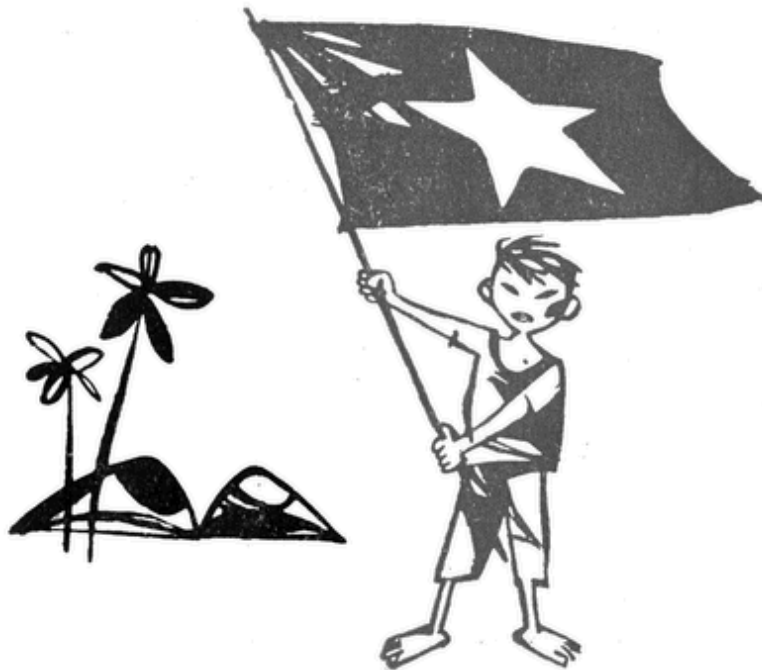
И ненадейно буря сякаш блъснала вратата,
изтракали на прага пистолети.
— Във името на свободата:
ръцете горе! Детето оставете!

* * *

Разбирам всичко, малък Ли Гуан Ян.
Ти пак си здрав, край теб са пак другари.
Отново плуваш, биеш барабан.
Но как да се изтрият спомените стари?

Ще ти откъсна клонки и цветя,
ще ти разкажа приказки, ще ти попея песни,
в очите ти как искам радостта,
загубената радост, пак да блесне!

От вятъра ще скрия детското ти рамо
и с нежността на всички майки по света ще те
прегърна —
откраднатата ти усмивка само
да бих могла,
да бих могла да върна.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.